

Слонъ и змия.

Единъ пжтъ змията казала на слона :
— Знаешъ, кога те видя, сѣ си мисля едно
и сжщо. Етоѝи сега. Мисля си, че който те ви-
ди само единъ пжтъ, никога презъ живота си нѣма
да те забрави : мжчно се срѣща такава грозота.
Защо вмѣсто носъ ти имашъ опашка, ушитѣ ти сж
като пачавра, нозетѣ като диреци, а двата ти голѣ-
ми рога стърчатъ не на челото, както у всички, а
изъ устата ?

Слонътъ си мълчи, той самичъкъ знае, че не
е красивъ : не единъ пжтъ той се бѣ огледалъ въ
тихитѣ води на спокойното езеро.

— А змията продължава да го кори :

— Всичко това не ти трѣбва, то навѣрно страш-
но много ти прѣчи. Ето вижъ : азъ нѣмамъ твоитѣ
нескопосни стжпала, твоитѣ напърчени рога и опаш-
ка отпреде и затова лесно се провирамъ на всѣ-
кжде въ тревата, изъ шубъркитѣ, по земята, меж-
ду гжститѣ клонки на дърветата. У мене нѣма ни-
що лишно, та ми е по-удобно да живѣя. Ако ти
бѣше обълъ като мене, дългъ и угъващъ ; ако
можеше да пълзишъ по дървесата и да се свивашъ
на кълбо въ тревата — тогава би могло да се за-
брави твоята грозота.